

[Per Federspiel.]

seks har valgt, og som trods alt viser sig at være den eneste farbare for Europa. Den højtærede udenrigsminister greb dristigt om nælden og forsømte ikke at fremhæve, at den politik, som nu er nødvendig for at samle Europa, kræver ikke blot et handelspolitisk samarbejde, men tillige et forstærket politisk samarbejde. Mit parti har til stadighed gjort det synspunkt gældende, at det økonomiske og politiske samarbejde i Europa ikke lader sig adskille i praksis.

Siden den sidste verdenskrig hørte op, er der i Vesteuropa sket bemærkelsesværdige fremskridt henimod den enhed, der alene vil være i stand til at forebygge de stridigheder, der kulminerede i den sidste verdenskrig, efter hvilken hele Europa lå lammet og hjælpeløs, sejrherre og besejrede sammen. Siden da har vi været udsat for trykket fra den kommunistiske blok og for hele den udfordring til vor evne og vor fantasi, som kommer til os fra den nye verden i Asien og Afrika med de mange nye stater, der er ligeberettigede og kræver deres plads i verden. Disse nye stater røber jo en ganske ophøjet mangel på interesse for den vestlige verdens problemer, navnlig for striden, den ideologiske kamp, mellem øst og vest. Til gengæld lægger de ikke skjul på deres interesse i at trække på vor bistand, både teknisk, politisk, økonomisk og moralsk, til deres opbygning. Vi er nu allerede under denne udvikling nået til det punkt, hvor hjælpen til udviklingslandene ikke længere har karakter af en ensidig gestus fra de mere velstående til de mindre velstående lande, men hvor de nye lande betragter det som en ret af ligefrem folkeretlig karakter, at de mere velstående lande yder økonomisk og anden bistand til dem. Ingen af disse to opgaver: kampen for den vestlige verdens frihed og mødet med de gryende samfund i Afrika og Asien, vil kunne løftes af det enkelte land i Europa. For længst er det blevet klart, at kun ved at løfte disse opgaver i fællesskab vil vi have nogen som helst mulighed

for at kunne nå frem til resultater, der sikrer en udvikling, hvor et enigt vesten kan stå som garant for verdensfreden. Danmarks indtræden i Det europæiske økonomiske Fællesskab er kun et beskedent led i en større udvikling; men hver sten, der føjes til den europæiske bygning, har sin betydning.

Det har ikke kunnet undgå opmærksomheden, at de seks under hele den udvikling, der er foregået, siden forhandlingerne om et frihandelsområde startede, har vist sig overordentlig følsomme over for tilbud om forhandlinger, der på nogen som helst måde kunne tydes som forsøg på at ændre grundprincipperne i Romtraktatens system. Dette burde tjene til advarsel for regeringerne, der nu søger forhandling med de seks i forhåbning om, at Romtraktaten vil kunne ændres på en sådan måde, at den kan tilpasses en politisk tankegang, der afviger fra den, der ligger til grund for de seks landes fællesskab. Den britiske regering synes ganske klart at have draget konsekvensen af denne meget forståelige indstilling hos de seks. Det er ikke fra britisk side antydnet, at man, sådan som det ved tidligere lejligheder har været tilkendegivet, måtte forudsætte radikale ændringer i Romtraktaten, for at den kunne danne grundlaget for et samlet Europa, der også kunne omfatte England. Tværtimod har den britiske regering nu gansk klart fulgt den procedure, der er angivet i Romtraktaten ved at fremsætte en formel anmodning om optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab i henhold til Romtraktatens art. 237. Man har anerkendt, at Romtraktaten simpelt hen forudsætter, at en anmodning må gå forud for en forhandling om de nærmere enkeltheder om tilknytning.

I den erklæring, som den høje regering udsendte efter mødet i det udenrigspolitiske nævn i mandags, kunne det endnu synes noget uklart, om den danske regering ville følge nøjagtigt den samme fremgangsmåde, men jeg takker den højtærede minister, fordi han ved sin redegørelse i går har fjer-